

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku K. Spółki z o.o. spółki komandytowej z siedzibą w N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
z udziałem zainteresowanych: I. M. i A. K.
o ubezpieczenie społeczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 11 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. oddala wniosek organu rentowego o zasądzeniu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w N. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 listopada 2015 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez uznanie za dowód w sprawie decyzji organu rentowego, której prawidłowość jest przedmiotem toczącego się postępowania co doprowadziło do sytuacji w której dowodem na prawidłowość wydanej decyzji jest sama decyzja.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując, że „skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ pkt 4 k.p.c.), ponieważ w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu.”.

W odpowiedzi na skargę Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o wydanie postanowienia o jej nieprzyjęciu do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398³ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną strona może oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie; 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w obowiązującym stanie prawnym Sąd ten nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Sąd apelacyjny jest „sądem faktu”, zaś Sąd Najwyższy „sądem prawa”. W konsekwencji Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów, jak również ponowną ocenę dokonanych ustaleń faktycznych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; z dnia 9 stycznia 2008 r., III UK 88/07, LEX nr 448837 oraz z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane w nich orzeczenia).

Odnosząc powyższe do przedstawionej skargi kasacyjnej stwierdzić należy, że - wbrew wyraźnemu zakazowi wynikającemu z treści art. 398³ § 3 k.p.c. - została ona oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., wprost

odnoszącego się do oceny wiarygodności i mocy dowodów oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Podniesienie w skardze kasacyjnej jako jedynego zarzutu, o którym mowa w art. 398³ § 3 k.p.c. oznacza, że skarga została oparta na podstawie, której ustawa nie przewiduje i jako taka jest niedopuszczalna *a limine*.

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wniosek organu rentowego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną podlega oddaleniu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem, w razie odrzucenia skargi nie należy przyznawać kosztów postępowania stronie, która w odpowiedzi na skargę nie podniosła zarzutu, że skarga ta powinna być odrzucona (por. powołane wyżej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246 i powołane w nim orzeczenia).